

на Свѣти Андрѣя, отъ който окото на Славянина глѣда надлѣжъ и наширъ по славянската земля; за лаврата съ златнийтъ покривъ, принесенъ въ даръ отъ казацитѣ, и за пещеритѣ, въ които можтъ да се правятъ далечни расходки по славянскитѣ подземелия. Той разказваше за Киевлянитѣ и Киевлянкитѣ; първитѣ недаромъ двамата Болеславовци наградихъ отъ еснафлии въ болѣри, защото тѣ сж болѣри по сърдце и по родъ; послѣднитѣ съ своитѣ прѣлести побѣдихъ най-първо кралетѣ, сетнѣ болѣритѣ, а накрая и казацитѣ, и ги направихъ свои плѣнници. Вълшебницитѣ испрацахъ плѣнниците на своята красота противъ Татаритѣ и Нѣмцитѣ, за Краля и Полската Република, за казачеството и за гетманщината, О, Киевъ! Ти си първий градъ славянский, избраний градъ Божий!

Дѣвойката слушаше и отъ въсхищение плачаше съ горѣщи сълзи.

Така се изминувахъ днитѣ и недѣлитѣ, а комитетитѣ въ името на невидимото правителство заповѣдахъ: да чякатъ и да дочякватъ!—Идхъ подкрѣпления отъ Бѣлградъ и Кубей.—Изъ Добруджа плаватъ по Дунава легкитѣ кораби, носятъ оружие, барутъ и припаси съ бѣчви; тѣ сж вече въ Фокшанъ, въ Ботушанъ, въ Сочава и на Морава.—Черногорцитѣ се залавятъ за оружие; Херцеговинцитѣ искатъ да отмѣстятъ за смъртта на свойтъ Столчевичъ; изъ Мосторъ излизатъ полкове конница съ Зулфикаръ на чело, Бошняцитѣ не забравили Бабица; тѣ сжщо трѣбва да отмѣстятъ за храбрий Мустаѣ; тѣ макаръ и да сж мюсюмани, но сж такива добри славяни, както и християнитѣ. Лука Вукаловичъ се приготвя да помогне на своитѣ дунавски събратя, и самолюбивата Сърбия нѣма да усѣди спокойно; тя отдавна вече стои като ѣздачъ на бѣлий хѣлмъ, за да я виждатъ; тя трѣбва да се спусне въ равнината за да не би Славянитѣ да помислятъ, че тя се е вкѣменила или е отишла нѣкъдѣ на друго мѣсто да търси славянското знаме; тя ще излѣзе на бой, трѣбва да излѣзе за да не презиратъ нейното име. Трѣбва да се чяка, да се дочака.